

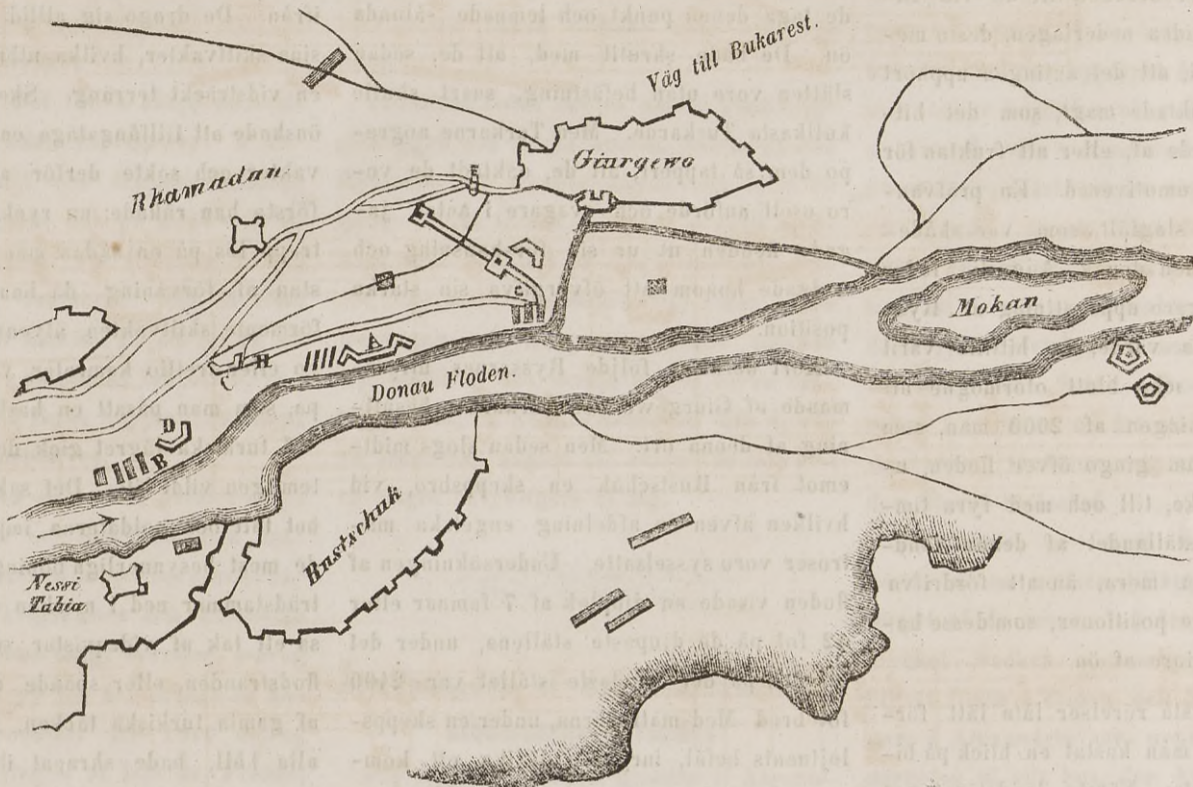
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

(N:o 50. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 10 December 1854. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. (VIII årgången)

Plankarta öfver fäktingen vid Giurgewo emellan Ryssarne och Turkarne den 7 Augusti.

Contre amiral Plumridge.

Tartarisk familj.

Träffningen vid Giurgewo.

Ur ett ögonvittnes skrifvelse om händelsen vid Turkarnes öfvergång öfver Donau till Giurgewo, låna vi följande:

”Jag kan icke från mig sjelf aflägsna den tanken, att Ryssland, till och med i det fall att fred nu slöts, har genom sin långsamhet och obeslutsamhet till en stor del förlorat den moraliska glans, som i så många årtionden omgaf detsamma. Ju mera vi forska efter orsaken till de vid Silistria och här lidna nederlagen, desto mera öfvertygas vi, att det antingen upphört att vara den fruktade magt, som det hittills hade utseende af, eller att fruktan för densamma varit omotiverad. En pröfvande blick på det slagfält, som var skådeplatsen för striden den 7 Augusti, leder oss till en riktigare uppskattning af Ryssarnes militäriska värde, än hittills varit fallet. De voro icke blott oförmögne att hindra landstigningen af 2000 man, som i långa mellanrum gingo öfver floden, utan förmådde icke, till och med fyra timmar efter verkställandet af denna landstigning, att göra mera, än att fördrifva Turkarne utur de positioner, som desse hade intagit i det inre af ön.

Turkarnes första rörelser låta lätt förklara sig sedan man kastat en blick på bifogade lilla karta. Första landstigningen under generalerna Cannons och Bekir Paschas befäl, egde rum vid det med *A* betecknade stället, den andra vid *B*. Begge divisionerna angrepp samma punkter. General Cannons detachement ryckte fram ängs med bugten ända till den ryska redutten *C* och tillbakaträngdes först, då det hade framträngt till denna skans. Arnold och hans folk togo också ett ögonblick redutten *C* i besittning, men kastades snart tillbaka till redutten *D* och blef der jemte Meynells detachement nästan helt och hållet tillintetgjord. De dukade under för missgynnande omständigheter. På detta sätt drefvo väl Ryssarne lyckligt tillbaka de tre detachementerna, som hade landstigit vid öfre ändan af Rhamadan, men förmådde ej att uträtta något emot det fjerde, som emellertid något längre ned hade stigit i land. Under loppet af eftermiddagen gjorde de icke mindre än fyra kombinerade angrepp på Turkarne i *A*. De låto sina trupper marschera från bryggan *E* och, under det de besatte bugten med

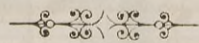
manskäp, låto de åtskilliga afdelningar kringgå och angripa Turkarne från de begge punkterna *G* och *H*. Fyra gånger angrepp Ryssarne med bajonetten och hvarje gång kastades de tillbaka med förlust. Turkarne ledo härvid af den redan nämnde omständigheten, att de måste kämpa bakom ett ryskt verk, men här hade det lyckats dem att på flyglarne af skansen uppkasta bröstvärn, som skyddade dem. Ryssarne insågo slutligen, att de icke kunde taga denna punkt och lemnade sålunda ön. De hade skrutit med, att de, sedan slätten vore utan befästning, snart skulle kullkasta Turkarne. Men Turkarne angrepp dem så tappert, att de, oaktadt de voro uselt anförde och svagare i antal, jagade fienden ut ur sin förskansning och nödgade honom att öfvergifva sin starka position.

Kort derefter följde Ryssarnes utrymmande af Giurgewo och Turkarnes besättning af denna ort. Men sedan slogs midtemot från Rustschuk en skeppsbro, vid hvilken äfven en afdelning engelska matrosor voro sysselsatte. Undersökningen af floden visade en djuplek af 7 famnar eller 42 fot på de djupaste ställena, under det att den på det smalaste stället var 2400 fot bred. Med matroserna, under en skepslöjtnants befäl, inryckte tillika ett kompani brittiska sappeurer. Detta folks uppförande är i det hela oklanderligt, dock borde det afhållas ifrån att alltför mycket njuta af landets billiga vin. De förlikas ganska godt med Turkarne och det är ganska kostligt att se, när en sådan bekröja klappar en solbränd Egyptier på kinden och tilltalar honom med ett ”*Inglis bono*”, hvilket af den andre upprepas med ett vänligt grinande. Matroserna tillegna sig så mycket som möjligt landets sedvanor. De hafva utbytt sina små ”*Cuttypipes*” med ”*Tschibuks*”, vid hvilka de fästa de största piphufvuden, de kunna öfverkomma. De efterhärma också Turkarne i rökandet af cigarreiter, men göra dessa af brespapper och dubbelt så stora som vanliga cigarrer, med hvilka de, i synnerhet i skymningen, se ut som små vulkaner, som äro i eruption.

Sedan Turkarne intagit sin nuvarande position äro de ganska litet generade af Ryssarne. Dessa företogo tvenne rekognosceringar emot lägret i Slobodsi, men deras hela stridsmagt bestod vid detta till-

fälle blott af en bataljon infanteri och tvenne cavalleri-regimenter. Emellertid visste de derigenom, att de uppställde sitt infanteri blott en man djupt, att så inrättade det, att man kunde anse hvarje kompani för en bataljon. En annan krigslist gaf mycket ämne till löje. Under deras andra rekognoscering förföljdes de mycket hetsigt af turkiska kavalleriet under Skender Bey, men förstodo dock ständigt att inrätta det så, att de utan skada kommo derifrån. De drogo sig alltid tillbaka bakom sina skiltvakter, hvilka utbredde sig öfver en vidsträckt terräng. Skender Bey, som önskade att tillfångataga en af dessa skiltvakter och sökte därför att afskära den första han råkade; nu ryckte han med sin trupp lös på en sådan, men förstenedes nästan af förvåning då han fann, att den förmente skiltvakten, äfvensom dennes tjugo eller trettio kamrater, var en halaknippa, som man påsatt en kask och en mantel.

I turkiska lägret gick det till en början temligen vildt till. Det saknades i synnerhet tält och soldaterna improviserade sig de mest besynnerliga boningar. Man stack trädstammar ned i marken och lade på dessa ett tak af videqvistar, som skuros vid flodstranden, eller spände deröfver trasor af gamla turkiska täcken, som man, från alla håll, hade skrapat ihop. Många af dessa tält voro rymliga, men de fleste så små, att de blott tjente soldaterna som ett skydd för hufvud och bröst, hvilket väl var drägligt vid vackert väder, men så mycket obehagligare vid det ofta inträffande störtregnet. Nu är denna brist afhjelpat, och de improviserade byggnaderna hade gifvit vika för goda tält.

Contre amiral Plumridge.

De engelska journalerna hafva förebrätt flottornas amiraler i Svarta hafvet och Östersjön för dröjsmål och obeslutsamhet. Huru mycket här af eger grund, är ej meningen att här undersöka. Men, om än denna förebräelse kunde hafva någon sannolikhet för sig, så vilja vi dock fritaga en af flottornas befälhafvare från denna beskyllning.

Contre amiral Plumridge, som anförer de engelska snällseglarne, hvilka likasom ett lätt rytteri åtföljt den Baltiska flottans hufvudstyrka, har gjort allt, som med

fartyg mot fasta landet kan göras, ja egentligen allt det som från engelsk sida skett i detta krig, uti hvilket man såväl å ena som andra sidan, till lands som till vatten, tyckes ha'va tagit Fabius cunctator till mönster.

Denne tappra officer, hvars verksamhet och omtänka redan flere gånger utmärkt sig vid Napiers företag emot östersjökusterna och öarne och senast vid intagandet af Bomarsund blifvit ett föremål för överbefälhafvarens högsta beröm, är född 1786 och inträdde år 1799 i brittiska sjöljensten. Det första skepp, på hvilket han tjänstgjorde, var Opsrey. I Augusti 1806 erhöll han löjtnantsfullmakt. Därefter tjänstgjorde han på Leda i de egyptiska farvattnen. På Defence deltog han i slaget vid Trafalgar. Sju år efter sin befordran var han än på ett än på ett annat skepp, än i Englands farvatten, än i Westindien, än vid Goda hoppudden, än på stationerna i Medelhafvet.

Den 1 Maj 1809 förde han befälet öfver Melpomenes båtar och åstodkom med dessa med beundransvärd tapperhet förstörandet af en dansk krigskutter och åtskilliga handelsfartyg. Icke långt därefter bidrog han på samma skepp till att förjaga en flottilj om 27 kanonbåtar. År 1810 deltog Plumridge i eröfringen af Isle de France; i Oktober 1813 uppdrogs honom anförandet af Resistances båtar, då Port d'Anzos batterier bragtes till tystnad och en der liggande konvoj gjordes till byte, och år 1814 var han Sir Edward Pellews adjutant vid intagandet af Genua. Samma år avancerade han till kommandörs rang. År 1817 befordrades han till kapten på fregatten Amphitrite om 38 kanoner och 1822 fick han en postkapitens plats. År 1831 var han med Magicienne på ostindiska stationen, 1832 anförtroddes honom uppsigten öfver paketbåts-etablissemnet i Falmouth, och 1847 skickade amiralitetet honom åter till Ostindien, hvarest han fungerade som den andre i stationsbefälet. Från 1841 till 1847 satt kapten Plumridge i parlamentet såsom ombud för Falmouth. År 1847 tillerkändes honom pension för visad trogen tjänst, och den 1 Oktober 1852 ernådde han titel af contre amiral. Han bär medaljen med klaffar för Egypten och Trafalgar.

Vid krigets utbrott uppdrogs åt honom anförandet af den hjul-ångbåts eskader, som

tillades den baltiska flottan, och hissade sin flagg på Leopard, hvars deltagande vid Bomarsund af Napier erkändes på det mest smickrande sätt. "Jag tackar," sade Napier, "amiral Plumridge för det sätt, på hvilket han uppställde sin eskader så, att fienden hindrades att inkasta förstärkning på ön, och jag har blifvit underrättad, att tvenne ryska amiraler blifvit afsände, för att se sig om emellan öarne, om det vore möjligt att tränga igenom blockadeskadern, men måste vända tillbaka utan ringaste hopp."

Dessutom ledde contre amiral Plumridge ströflågen vid finska kusten, hvilka gjorde Ryssarne så mycken skada och blott en gång — vid Gamla Carleby — voro förenade med förluster på Engelsmännens sida. Att icke mera uträttades läg i den svåra terrängen och ännu mera i den sölande diplomatiken, och såvida kriget varar vintern öfver, så komma sannolikt den djerfve amiralens ångare att nästa vår låta höra något betydligare af sig.

Återfinnandet af det alexandriska bibliotekets ruiner.

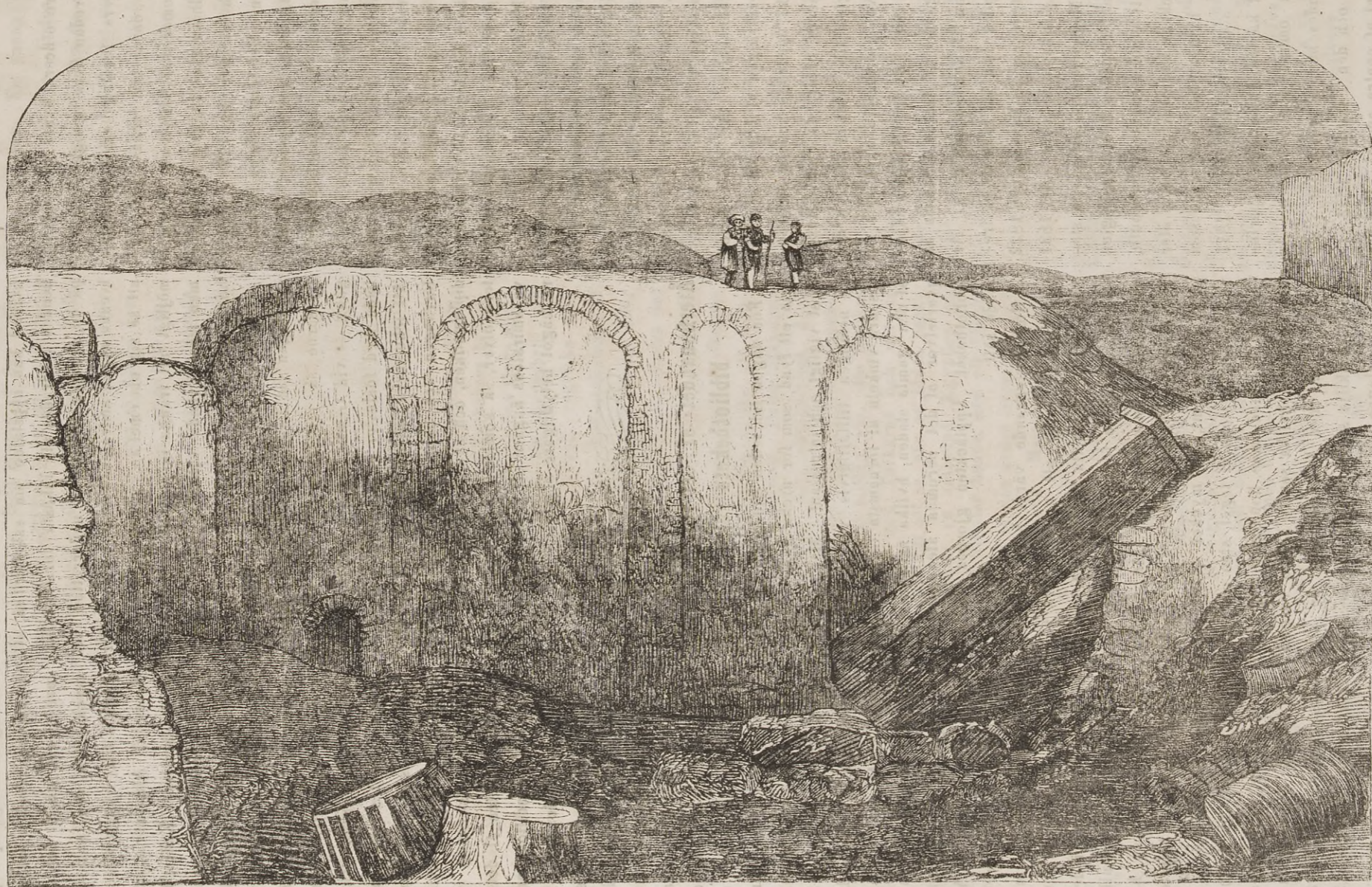
För någon tid sedan gjordes i Alexandria ett fynd, som för archæologien är ytterst viktigt och intressant. Man upptäckte nemligen tillfälligtvis vid gräfningen i södra vinkeln af förnämsta torget ruiner af den gamla staden, hvilka man tror äro kvarlevor af det berömda alexandriska biblioteket. Upptäckten gjordes på följande sätt:

Husens stegrande värde hade föranlett åtskilliga personer att uppföra nya hus. I synnerhet var detta fallet i det inre af staden. Då stötte för några månader sedan arbetarne, som icke långt från brittiska konsulatet voro sysselsatta med utgräfningen af en tomt, på mycket vidsträckt ruiner, som bestodo af tegel, sten och förträffligt byggnadsämne, hopfogadt med kalk och murbruk, hvilka senare ämnen voro så fast förenade med hvarandra, att de alls icke läto skilja sig åt, men, sedan de blifvit sönderslagna till vanliga tegelstenars storlek, voro högst användbara som byggnadsmaterial. Gräfningarna hafva blifvit fortsatta till en betydlig djuplek och hafva på detta sätt rikligen betalt de derpå

använda kostnader och besvär. Massiva tegelmurar, tallöse hvalf, kvarlevor af infallna tak, fragmenter af förglasade och hopskrynkade föremål — några deribland visa ögonskenliga spår på kanter af gamla böcker, mycket vackra monolithiska pelare af röd granit och stora hopar af sten, mycket lik den, som för närvarande begagnas till byggandet af jernbanan från Kairo till Alexandria, och hvilken brytes ur stenbrotten i Kaffre Douar, 16 eng. mil från Alexandria, finnas i dessa ruiner. Likaledes har man upptäckt åtskilliga mycket vackra kapiteler af pelare och fragmenter af hvita marmorstoder. Den plats hvarest dessa intressanta utgräfningar blifvit gjorda, ligger icke fullt femhundra steg från det ställe, som fornforskarne betecknat såsom medelpunkten af Alexandrias fyra hufvudgator, som blomstrade under Ptolomeus Soter. Dessutom är den också i närheten af det ställe, som, enligt Arabernes tradition, anses för Alexander den Stores hvilostad.

Referenten, ur hvars meddelanden vi hemta dessa notiser, tillägger, att under loppet af de senare två åren hafva några mycket vackra gammalgrekiska statyer blifvit funna i staden, och att en rik borgare i Alexandria har upprest desamma i närheten af sitt hus, der hvar och en (d. v. s. hvar och en främling, ty de muselmaniska infödingarna hafva härför intet sinne) har fullkomlig frihet att betrakta dem. Man vägar vänta, att ofvannämnde ruiner jemte deras omgifning komma att underkastas en noggrannare undersökning af sakkunnige. Biblioteket i Alexandria innehöll hela grekiska literaturen och de sällsyntaste egyptiska och indiska böcker; en mängd verk, som vi nu med en sorglig känsla sakna, stodo i dess kataloger, och det ligger icke utom all möjlighet, att den räddande jorden kan hafva tagit i förvar och skyddat mot tilliutgörande en eller annan värdefull bok.

Vid detta tillfälle kunna vi icke underlåta att vidröra ett mycket spridt misstag, enligt hvilket den största af alla forntidens boksamlingar skall hafva blifvit uppbränd af Araberne. Tvärtom är bibliotekets historia i korthet följande: Stiftadt af Ptolomeus Lagi hade det redan under dess förste föreståndare, Demetrius Phalereus, 50,000 rullar, och i dess blomstrande tid skall det, genom Zenodotus, Aristarch från Byzanz,

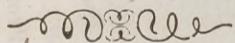

Ruiner af biblioteksbyggnaden i Alexandrien.

Promenad i vagn i Havana.

Apollonius Rhodius och andra, som lemnat bidrag, hafva vext till 700,000 manuskripter. Större delen af dessa böcker, som omfattade grekiska, egyptiska, romerska och indiska litteraturen, var uppställd uti en till kongliga palatset stötande byggnad, som kallades Brachium. Det brände upp under stadens belägring af Julius Cæsar, men ersattes sedermera genom det Bergamiska biblioteket, som Antonius till de bildade romarnes förargelse skänkte Kleopatra. Den öfriga delen af boksamlingen befann sig i Jupiter Serapis' tempel och bibehöll sig ända till Theodosius den Stores tid. Då denne lät förstöra rikets alla hedniska tempel, föll också Serapeum i ruiner. En hop fanatiska, öfver den fortfarande Serapis-festen uppretade Christne, stormade, anförde af erkebiskopen Theophilus, och uppbrände det samma år 391 jemte alla dess litterära skatter. Alltså redan vid denna storm, och icke först vid Alexandrias eröfring under kalifen Omer år 642, bereddes bibliotekets undergång, och sagan, att Araberne under loppet af sex veckor med bibliotekets pergamentsrullar hade uppeldat stadens badrum, likasom de ord, med hvilka Omer skall hafva anbefallt detta barbari jemte en mängd dylika anekdoter, som sammanknyta sig med stora händelser och föremål, är intet annat än fabel.

Från Havana.

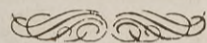
Staden företer för främlingar, som ännu icke besökt dessa varma klimater, den mest egendomliga anblick. Husen äro fördetmesta låga, sällan högre än en våning, och bestrukne med rosa, ljusblått eller gult eller till och med alla dessa färger om hvarandra; fenstren deremot, ofantligt höga och breda, räcka ofta ända upp till husets tak och knappt en fot aflägsnade från marken. Således kunna dessa hus jemföras med många af våra drifhus, om icke de starka jerngallren, med hvilka fenstren i Havanna äro försedda, åter störde denna jemförelse. För öfrigt finner man i de havanesiska husen hvarken glasfenster eller gardiner, så att man om aftonen på en promenad igenom den väl upplyste stadens gator och vid den ännu klarare upplysningen i husens salonger kan se ända in uti det innersta af huset och till och med åhöra ett helt samtal.

Aftonen tillbringa Havanas invånare för det mesta på den i midten af staden belägna *plaza de armas* (arsenalplatsen), som smyckad med springbrunnar och majestätiska palmträd, bär i sin midt Ferdinand VII:s marmorstaty och omgifves af guvernörens och generalintendentens palatser. Detta är favoritplatsen för Havanas promenerande fashionabla värld, samlingsstället för dess skönheter, hvilka här i talrik mängd, infinna sig hvarje afton, för att bevista den med god militärmusik väl försedda orchester, som här i det fria låter höra sig. Och man måste medgifva, att väl ingenstädes det yngre qvinliga könet utvecklar ett sådant behag som här. Man kan egentligen icke säga om havanesiskan att hon är skön, men doaktadt erhåller hon af sitt ogenerade, fria och ändock blygsamma sätt, hennes intagande, lätta klädsel och hennes, blott för naturbarn egna otvungna, gratiösa hållning ett behag, som man högst sällan finner hos europeiskan.

Bästa tillfället att få beundra Havanas damer äfvensom stadens lyx i allmänhet, finner man om aftonen vid solens nedgång på de offentliga promenaderna utom staden, der man finner den ena volanten efter den andra, och hvar och en täflande i lyx. Dessa volanter äro blott inrättade för två personer och fördetmesta byggda med stor prakt. Det som på vanliga åkdon plägar vara af jern, är här af silfver, likaledes hästarnes och mulåsnornas seldon, och det är icke sällsynt, att man för en sådan vagn betalar 50 uns guld (ungefär 4200 rdr bko). Coleseron (kusken) är alltid en neger, som har sin plats på sjelfva hästen och är klädd som polchinell, med höga ridstöflor, silfverspännen, hvita byxor, blå med rödt broderad jacka och galonerad hatt.

I Havana är det ej mode att gå till fots; till och med om aftonen får en dame *comme il faut* icke tillåta sig att visa sig till fots på gatorna. Derfor finnes det också, utom massan af privata volanter, af hvilka mången familj eger tre å fyra, en otalig mängd hyrvagnar. Mången Creol-familj lever gerna eländigt af *potater* (en slags söta potäter) och ris och försakar hela året en rätt fisk, för att hopspara nödiga pengar till en volant, hvilken man äfven mycket ofta ser paradera såsom en möbel i de stora visitalongerna uti de hus, hvarest förstugan, deras vanliga ståndpunkt, icke är nog rymlig. Blott till kyrkan kan i alla fall en dame

gå till fots och är då mest åtföljd af en liten negerslaf, som bär sin herrskarinnas fotpall och täcke. Med en neger eller negerinna kan öfverhufvud en dame med all rätt våga sig ut på gatorna, under det att seden i Havana icke tillåter, att t. ex. en kusin med sin kusine, en fästman med sin fästmo tör visa sig på gatan utan att vara ledsagade af äldre personer; och en egift dame, hon må nu hafva hunnit så långt på tjugutalet som möjligt (i Havana blir en jungfru sällan 30 år, hon blir blott i många år 29), sätter sitt rykte på spel, om hon under sina föräldrars frånvaro öppnar husets port för en ogift karl, vore han än husets bästa vän.

Bilder från Varna.

(Forts. fr. No 49.)

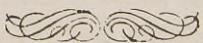
Föröfrigt måste våra roddare arbeta med nästan öfvermenskliga ansträngningar, för att slutligen, efter en halfannan timmas fart, bringa oss i land. Under roningen lade de sig så starkt med all sin kroppsliga styrka på årorna, att jag hvarje ögonblick trodde att desse skulle springa. Löftet om en förhöjning af roddarlönen, bragte dem emellertid uti ett så godt lynne, att de, oaktadt detta tunga arbete, sjöngo och skrattade. Hvilka dristiga och derjemte kallblodiga sjömän Engländerne äro, och i synnerhet i storm, derom kunde vi under denna färd bäst öfvertyga oss.

En liten engelsk handelsbrigg, som kom ifrån Odessa, ämnade just löpa in i Varnas hamn, och då briggens kaptan hade satt sig i hufvudet att segla förbi ett större österrikiskt barkskepp, som också var i uppseglande, så lät han, trots den starka stormen dock hvarken berga några segel, eller ens refva dem. Med en förfärligare fart, än jag nånsin förr sett något segelfartyg göra, kom engländeraren framilande, och vi trodde flere gånger, att skeppet skulle kantra, så starkt lutade det åt ena sidan, när de stormande vindkasterna fyllde de topphissade segeln. Det var verkligen ett stort bevis på dumdrigtigt lättsinne, och till och med vår engelske sjöofficer, så mycket han än å ena sidan gladdede sig öfver sin landsmans mod, skakade han dock flere gånger på sitt hufvud och mente, "har han icke ytterst skickliga matrosor, som trots stormen i rättan tid kan berga seglen, och ser ej mannen vid roret

upp som om han hade tiotusen ögon i skal-
len, så måste han gå i qvaf der vid udden." Men den engelske skeppskaptanen var säker på sin sak, och just i rätta ögonblicket drejade fartyget upp i vinden, seglen försvunno, som om de blifvit bergade genom maskiner och icke genom människohänder, och nära en half timme före österrikaren hade engländaren hunnit sin ankarplats. Vår engelske sjöofficer var nu så belåten med denna manöver, att han öfvertalade mig, att genast följa med honom om bord på handelskeppet, alldenstund han för dess kapten måste uttrycka sitt beröm häröfver, hvilket också skedde. Fartygets kapten var en liten, rödskäggig, munter engländare från norra kusten, och som tycktes vara mycket smickrad öfver att sjöofficeren berömde hans modiga och skickliga förande af skeppet (assurandörerna hade efter all sannolikhet betraktat saken annorlunda) och som genast trakterade oss med ett glas äkta grogg. Äfven besättningen, tio eller elfva man stark, bestod af duktiga matrosar, verkliga praktexemplar af brittiska becktröjor. Sjöofficern gaf dem en guiné, för att derför dricka hennes majestät drottning Victorias skål, hvilket de äfven beredvilligt lofvade. Då han yttrade till dem: "Men, pojkar, om det nu verkligen skulle komma till krig med Ryssen, så måsten jag äfven taga tjänst på hennes majestäts krigsskepp," svarade honom en af matroserna leende: "Ja, hans nåd, på krigsskeppen är just icke synnerligt roligt att tjena, ty katten med sin svans låter sig der likaså ofta se som groggglaset; men kommer det till ett allvarsamt krig, nå, då får man göra allt för gamla Englands ära och taga tjänst. Men då måste vi äfven hafva "gamle Kalle" till amiral, under honom har jag redan förut tjänat och det är en helt annan karl än den här Dundas, som alltjemt smyger sig omkrind med sina skepp, utan att våga sig in på Svarta hafvet. Vore Kalle här, så fick pipan ett annat ljud. Ja, så förhåller det sig, hans nåd, det kan ni lita på," upprepade matrosen leende, och hans kamrater stämde in med honom. En annan matros mente: "Åh, hans nåd, så när hade jag icke känt igen er. Minnes ni ännu, huru vi bearbetade Kineserne med sina långa hårpiskor? Den tiden var ni ännu blott midshipman, och nu har ni blifvit en så dråplig officer." Ljtnanten igenkände nu äfven den brunstekte, väderbitne matrosen, som i kinesiska kriget hade tjent tillsammans med honom på samma skepp, och gaf nu en extraguiné i drickspengar, så att vi under besättningens höga hurrarop åter stötte af från handelsfartyget.

Emellertid kan man från sjösidan bättre än från landsidan bedömma Varnas fasta läge. Stränderna äro nästan öfverallt så branta och klippiga, att en landstigning, utom under fästningens kanoner, nästan är onöjlig, och i synnerhet bildar den söder om hamnen belägna udden en brant, rakt ned i vattnet stupande klippvägg. Från landsidan bidraga de förut nämnde träsken utomordentligt mycket till lägets befästning och måste i hög grad försvåra fiendens belägringsarbeten. Ryssarne hade år 1828, då de slutligen intogo fästningen, förstört densamma på alla möjliga sätt. Icke blott, att de i grund och botten förstörde alla fästningsverk, utan de skola äfven så mycket som möjligt hafva ruinerat många större privata hus. Med den vanliga apathiska sorgösheten, åt hvilken Turkarne så mycket öfverlemnade sig, om de icke formligen tvingas till ansträngningar, hafva de i många år försummat befästandet af Varna, änskönt det jemte Schumla bildar nyckeln till Constantinopel, och sedan 1850, då kriget med Ryssland blef mer och mer sannolikt, använde de någon sorgfällighet på dess återställande. Just nu, i portläsningen, arbeta flere tusen man på utanverken, och alldenstund skickliga främmande ingenjör-officerare ledde befästningsarbetena, och det naturliga läget erbjöd ovanliga fördelar, så hafva verk uppstått, hvilkas intagande för Ryssarne ej torde blifva så lätt. Skulle det verkligen under krigets lopp lyckas en rysk armékorps att framtränga ända till Varna, och detta torde icke höra till det omöjliga, så skall det säkert kosta många, många offer, innan intagandet verkligen går för sig. Ännu ser man i trakten af Varna likasom vid Schumla långa rader, yppigt med gräs bevexta högar, under hvilka de tusentals ryska soldater hvilade, som föllo såsom offer för kriget 1828—29, och skulle det åter komma till belägring af dessa begge fästningar, så torde deras antal betydligt vexa. Men ryska armeen måste antingen marschera öfver Varna eller öfver Schumla, hvilken senare fästning är ännu ojemförligt bättre befästad, om den verkligen skulle hafva den djerfva tanken att bemäktiga sig Constantinopel; andra vägar föra icke dit öfver Balkan.

(Forts.)

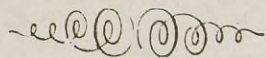

Swetss' upphöjda jernbana för Broadway i Newyork.

Det är väl knappt någon stad, stor eller liten, i gamla eller nya världen, utan att

den har sin "Breda gata" eller "Breda väg;" men af alla dessa föra inga detta namn med större skäl än Broadway i Newyork. Men denna gata är icke blott den bredaste, utan äfven — till och med hufvudgatorna i London, Paris och Berlin icke undantagne — den lifligaste, och den massa med åkdon af alla slag, som här oupphörligt röra sig fram och tillbaka, gör det för fotgängare rent af omöjligt att komma öfver från ena sidan af gatan till den andra. För att undanröjda såväl denna olägenhet som många andra som uppstå af en för stor trängsel, hafva redan flere olika planer blifvit föreslagna, bland andra också den att anlägga en jernbana på midten af gatan; men icke heller detta medel har blifvit ansett tillfredsställande, i det man påstår, att, för att skaffa sig en verklig lättnad, bör rörelsen delas, eller med andra ord, att ena delen af de passerande måste komma fram öfver den andra. Denna plan, till hvilket verkställande ingenjören James Swetts lemnat detaljerna, behöfver ingen vidlyftig förklaring; illustrationen förklarar sig sjelf, blott få vi bedja läsaren tänka sig lokomotivets rök borta, hvilken teknaren — kanske en passionerad rökare — har ansett oumgångligt nödvändig. Vanliga medel äro här icke ämnade att användas för en maskin, som skall genomlä en sådan gata. Huru lätt kunde icke en uppflygande gnista sätta i brand en af desse dyrbara, luftiga, doftande shawlar, som här hänga vid de öppna fenstren och dörrarne i de praktfulla modemagasinerna. Man har sört för att hvarken rök svärter eller gnistor antända de ståtliga byggnaderne med sina ovärderliga varor.

Denna jernbana skall inrättas på armar, som utgrenas sig från starka pelare. Lokomotivet löper på skenor och bär en derunder hängande vagn, som passerar emellan de uppstående armarne. Upphöjda hvilopunkter inrättas vid hörnen af de olika gatorna, för att upptaga eller aflemna passagerare. Denna bana anlägges så högt, att intet nedunder på den vanliga gatan passerande åkdon kommer dermed i beröring och åstadkommer förvirring eller olycka. Pelarne kunna ställas tätt bredvid trottoiren vid gränsen af sjelfva gatan, så att denna så litet som möjligt beröfvas något af sin nödiga terräng.

Upphöjd jernbana för "Broadway" i New-York.

Påminnelse.

Å Illustrerad nyaste Söndagsmagasin, som fortfar nästkommande år (dess IX årgång), enligt den plan, för hvilken Anmälan i N:o 49 redogör, kan prenumereras för helt år eller 52 nummer med 6 R:dr 32 sk. B:co, uti hvilken summa postförvaltarearvodet är inberäknadt.

Prenumeration emottages å alla Postkontor och Boklädor samt hos utgifvaren.

Götheborg den 9 December 1854.

C. PETERSEN.

Sebastian Gomez,**Murillos mulatt.**

Berättelse af Rosenhain.

(Forts. o. sl. fr. N:o 49.)

"Min goda far," sade mulatten, "det finnes ej någon Zombi; det är en gammal vidskepelse från vårt hemland. Hans vördighet, pater Ambrosius, som ofta kommer hit, har äfven sagt er detsamma, far, och honom måste ni tro; han är en helig man och skulle ej vilja säga en osanning."

"Men dessa små hufvuden och isynnerhet detta af den heliga jungfrun, som satt dem alla i en sådan förvåning, att sjelfva mästaren vid bordet talade derom med senor Mendez Ozoris, den unge mästare Gaspar och alla de öfrige, — hvilken annan kan hafva gjort det, än Zombi?"

"Längre fram får ni väl veta det; men nu, far, vore det bättre om ni lemnade mig ensam."

"Du talar för döfva öron, gosse; jag skall icke lemna dig. Betänk, mitt barn, hvad du är för mig! De hvita männen hafva hus, penningar, — de hafva frihet — frihet, barn. Men du vet ej hvad det vill säga. Du föddes som slaf, men jag — jag gjordes dertill. — Jag — jag var född fri, Sebastian."

"O, det är alltför sannt, far! Det är förfärligt att vara slaf!" sade Sebastian, utbristande i tårar.

"Förfärligt!" upprepade den gamle negeren. "Förfärligt och intet hopp, att nånsin bryta kedjorna, och säkert är intet hopp för dig, Sebastian."

"Far!" sade den unge mulatten, höjande sina ögon upp till atelierns glaskupol, igenom hvilken himmelens stjernor tindrade, "der uppe lefver en Gud, som är en Gud för alla, för negrerne såväl som för de hvite, för slafven såväl som för herren. Låtom oss bedja till honom, han skall höra och bönhöra oss."

"Men blott ett underverk kunde hjälpa oss."

"Gud kan göra underverk, far!"

"Ack, min son! Han gör nu för tiden inga underverk mer, och alldrämiast för vår skull!"

"Hvem vet, far! Hans vördighet säger, att en kristen aldrig bör tvifla. Men nu dyre far, gå och lägg er; sof godt och tro på mig. Ni vet, att jag ej längre är något barn. Jag är nu femton år. God natt, far!"

God natt, min son; och må Gud engång göra dig fri!"

"Först måste ni blifva fri, far. Ni säger ju sjelf, att jag föddes slaf och tiden har vant mig dervid. God natt, far!"

"God natt," sade den gamle negeren i det han ändtligen beqvämde sig att gå. "God natt!"

Så snart Sebastian var ensam, utstötte han ett rop af glädje; men åter plötsligen fattande sig, utbröt han sorgsen: "Tjugo rapp, om jag icke bekänner; trettio, om i morgon inga nya figurer visa sig på taflorna, och kanske tjugofem, om den skyldige upptäckes. Arme slaf, hvad hade du att göra med så högt sväfvande drömmar? Jag vill glömma allt och icke tänka mera derpå. Ack, huru sömnig jag är i afton," tillade hon gäspande. "Jag vill bedja till Gud, han skall upplifva mig."

Och Sebastian knäböjde på den matta, som tjenade honom till säng; men uttrötad af dagens arbete och sjunkande tillbaka mot en af atelierns pelare, vaknade han ej förr, än de första solstrålarne trängde in i rummet. Klockan i klostret San Francisco slog half fyra, då han gnuggade sina ögon och sina armar, för att blifva fullkomligt vaken. "Upp, late pojke," sade han "du har ännu trenne timmar, under hvilka du är din egen herre. Begagna dem, arme slaf. När de vakna upp, är det god tid att påtaga dig och bära dina bojer; mod! Du kan hela tre timmarne göra hvad du vill. Det är litet nog." Gossen, som nu hade blifvit kry och munter, gick fram till Villavicemos stafflett "Först får jag stryka ut alla dessa figurer." Härvid tog han en pensel, som han doppade i olja, och var färdig att utstryka den heliga jungfruns hufvud, som belyst af den vaknande dagens matta skimmer, såg ännu finare och mjukare ut. "Stryka det ut!" sade han, sedan han ett ögonblick hade öfvertänkt och leende erinradt sig den föregående nattens fröjd öfver den sköna skapelsen. "Stryka det ut? De vågade det icke; oakadt alla sina speord, och jag skulle hafva mera mod än de? Nej, nej; heldre millioner rapp — heldre döden, om det så skall vara! Men detta hufvud lefver, — andas, — talar. Om jag ströke det ut, skulle säkert dess blod flyta; det vore ett mord. Nej, jag vill heldre fullborda det!"

Dessa ord voro knappt uttalade innan äfven paletten befann sig i Sebastians hand. Färgerna blandades, och gossen satt vid arbetet.

"Och det oakadt måste jag stryka det ut; jag får tillräcklig tid innan mästaren stiger upp och eleverna komma," sade han för sig sjelf. "Hennes hår är icke nog mjukt, — det är något hårdt deruti, — det behöfver en mjukare pensel, — här måste det skuggas, denna linie är för ma-

skerad, — den gifver henne ett äldre utseende, — jungfrun skall bedja — hennes läppar måste vara något öppna — så, — nu är det bra! Men drömmer jag, tycker jag icke ordentligt att hon andas? — ärot icke hennes ögon rigtade på mig? Jag tycker mig höra en suck under hennes slöja, som nedfaller öfver skuldrorna. — O, huru skön, huru helig ser hon ut!"

Under tiden hade solen stigit upp och dess strålar, som föllo igenom atelierns fönster upplyste med sitt klara ljus allting rundt omkring; men Sebastian, helt och hållet fördjupad i sitt arbete, märkte det icke. Han glömde allt — tidens framskridande — sitt hårda slafveri — och de tjugo rapp, som väntade honom. Härförd af sin konstgenius, såg den unge konstnären blott jungfruns ansigte med dess älskliga, milda leende — han var ej längre slaf — han var fri, — det fanns ej mera något slafveri i denna herrliga värld, uti hvilken han lefde. Plötsligen hörde man bullret af fotsteg; klangen af välbekanta röster ryckte honom upp ur hans salighet och förde honom tillbaka till jorden, der han blott var slaf.

Sebastian kände, utan att vända sig, att Murillo och hans elever stodo bakom honom. Öfverraskad och förvirrad egde han ej fattning att urskulda sig, eller mod att fly. Han önskade, att atelierns golf måtte öppna sig och uppsluka honom. Men hans önskan var förgäfvad. Här satt nu den arme gossen med paletten i ena och penseln i andra handen, och utan att våga höja sitt hufvud, väntade han i rädd förtviflan på det straff, med hvilket man hotat honom.

Det herrskade ett ögonblick en djup tystnad å ömse sidor; ty hade Sebastian, genom att blifva ertappad på bar gerning, förvandlats till sten, så voro Murillo och hans elever icke mindre förvånade öfver det, som de med egna ögon sågo. — Ynglingarne ville i sitt hjertas glädje för honom uttrycka sin beundran, men ett tecken från deras mästare bragte dem till tystnad. Högtidligt skred han fram till sin slaf och sade, under det att en allvarsam mine dolde den glädje, som måste gripa hvarje konstnär vid upptäckten af ett så herrligt geni. —

"Sebastian, hvem är din mästare?"

"Ni, herre!" svarade gossen med knappt hörbar röst.

"Jag menar, din mästare i målning, Sebastian."

"Ni, herre!" svarade slafven.

"Huru? Jag har ju aldrig undervisat dig," svarade Murillo förundrad.

"Nej, mästare; men ni gaf undervisning åt de andre, och jag lyssnade," svarade Sebastian, som blifvit modigare genom sin mästares mildare ton.

"Och drog deraf nytta," sade Murillo.

"Detta har ni icke förbjudit mig!" sade Sebastian; "äfven tänkte jag, att det icke kunde skada någon."

"Murillo svarade vänligt: "och vid Spaniens helige patron, du har dragit mera nytta deraf, än någon af mina elever. — Du arbetar alltså om natten?" tillade han.

"Nej, mästare, om dagen."

"Och hvilken timma då? mina elever komma vanligen klockan sex."

"Från klockan tre till fem, mästare! Jag sofver först, för att glömma min olycka."

Murillo smålog. "Och har du äfven glömt hvad jag i går lofvade dig?" frågade han.

Den arme gossen blef blek och darrade, som om han redan kände rappen.

"O, sennor Murillo!" utbröto alla eleverna med bönfällande stämma; "Förlåtelse för Sebastian, nåd!"

"Jag är väl mycket muntert stämd, — men jag måste fortfara; — denne gosse förtjenar ej så mycket nåd som snarare belöning."

"Belöning, belöning! upprepade Sebastian, knappt längre i stånd att hålla sig på fötterna, under det att hans tårfyllda ögon höjde sig bedjande till mästaren.

"Ja, Sebastian, belöning!" svarade Murillo vänligt. "När jag tänker på alla de svårigheter, du hade att öfvervinna; innan du kunde måla ett sådant hufvud som den heliga jungfruns, eller ock blott sådana hufvuden som dem jag sett på de andra tafflorna, — när jag tänker på de timmar, som du måste röfva från din nödiga nattro, sömnen, som du måste afkorta, för att lugnt och säkert kunna arbeta utan att uppläckas — när jag tänker på den uppmärksamhet du egnat min undervisning, den omsorg, med hvilken du samlat kunskaper, den flit, hvarmed du använt desamma, — så vet jag icke hvad jag kunde neka dig, om du fordrade något såsom lön af mig. Säg alltså, hvad skall det vara?"

Sebastian visste icke om han sof eller vakade. Hans ögon rullade fram och tillbaka och blickade än på mästarens vänliga ansigte, än på de leende eleverna; han kunde icke tro, att alla dessa välmenande ord vore ställda till honom, eller att det, som rörde honom, kunde stämma andra så glada.

"Fatta mod, Sebastian!" hviskade Villavicencio honom i örat; mästern är glad för din skull. Begär det som är dig kärast;

en vacker, ny dukat? sennor Murillo nekar dig den icke."

"En!" — utbröt Pietro — minst tio!"

"Tjugo!" sade Gaspar, "min far gifver dig gerna tjugo."

"Du är visserligen ganska frikostig med min börs, min son; men jag vill icke stå tillbaka för dig och dina vänner," sade Murillo med ett välvilligt leende. "Nå, Sebastian", tillade den store målaren, under det han pröfvade sin slafs ansigte, på hvilket elevernas ord icke tycktes hafva gjort det ringaste intryck. "Hvar och en svarar, blott icke du, och det är dock dig, jag frågade; säg, är du nöjd med den belöning, de uttalade? Det är ensamt du, som skall afgöra det. Jag är högeligen nöjd, min gosse, med hvad du gjort, tillfreds med uppfattningen, med den mjuka penseln, den sköna färgen — kort, med hela hufvudet; teckningen borde blott vara något mera korrekt, men uttrycket är förträffligt, i sanning gudomligt, — jag vill därför gifva dig allt hvad du vill, hvad du begär, allt åtminstone, som står i min magt."

"O, mästare, mästare! nej, jag vågar icke," — och Sebastian höjde sina hopknäppte händer bönfällande upp emot honom, under det att orden, som han ville framföra, dogo på hans öppnade läppar, och som tydligen visade att han hade en önskan, som endast fruktan höll honom tillbaka att yttra.

"Är du tokig?" frågade Gaspar. "Hvarför talar du icke, när min far ber dig?"

"Så tala då!" tillade en annan. "Begär pengar!"

"Nej, begär vackra kläder, Sebastian; din figur är smärt och väl bildad, och de skulle komma att höja ditt utseende."

"Jag tror mig kunna ana, mina herrar," sade Villavicencio, "jag tror mig veta, hvad Sebastian högst värderar; han önskar säkerligen att blifva upptagen bland sennor Murillos elever."

En stråle af glädje utbredde sig för ett ögonblick öfver den unge mulattens ansigte.

"Om det är det, så säg det mitt barn," sade Murillo vänligt.

"Bed honom äfven om en plats med fördelaktigt ljus," sade Gonzales, hvars stofflet hade en mycket usel plats, alldenstund han var den sist upptagne.

"Nå, har Villavicencio gissat rätt?" frågade Murillo.

Sebastian skakade på hufvudet.

"Icke?" frågade Murillo något öfverraskad.

"Sebastian," sade Gaspar, "det är en af

min faders goda dagar; du vågar hoppas allt af honom; bed för ro skull om din frihet."

Med ett rop, uti hvilket fröjd och ångest besynnerligt kontrasterade, föll Sebastian till Murillos fötter och utbröt: "Frihet för min far!" Han tystnade, — hans ord kväfdes af tårar.

"Och din egen frihet; bekymrar du dig ej om den?" frågade Murillo.

Sebastian sänkte hufvudet och kufvade en suck.

"Min fars frihet framför allt!" sade han

"Ja, min arme gosse, och din frihet på köpet!" utbröt Murillo, som, oförmögen att dölja sin rörelse, lutade sig ned öfver Sebastian, reste honom upp och tryckte honom med hänyckning till sitt bröst.

Djupa suckar blefvo plötsligen hörbara, de tycktes komma från atelierens aflägsnaste hörn; allas ögon riktades ditbort; det var den gamle negern, som bitterligen grät.

"Du är fri, Gomez!" sade Murillo, utsträckande sin hand åt honom.

"Fri, för att hela mitt lif tjena er, mästare!" svarade Gomez, i det han för honom kastade sig på knä.

"O, min mästare! min vänlige mästare!" var allt, hvad Sebastian under sin stora upprördhet förmådde säga.

"Sebastian," sade Murillo, vändande sig till honom. "Din pensel har visat den talent som bor inom dig; din bön visar mig, att du har ett djupt känsligt hjerta, och begge förenade fullbordar konstnären. Ännu i dag upptager jag dig bland mina elever."

"Eder elev? O, nej, det är förmycket!" utbröt Sebastian. "Jag, sonen till en neger! en mulatt! en slaf eder elev!"

"För Gud finnes inga negrer, mulatter eller slafvar!" sade Murillo med helig ifver. "Alla äro menniskor och som sådana lika inför hans ögon; hvarför skulle det vara annorlunda hos mig?"

"Men dessa herrar!" sade Sebastian, blickande skyggt på de kringstående.

"Vi skola alla vara glada att ega en sådan kamrat," ljöd det enstämmiga svaret.

"Och jag att kalla dig broder," tillade Gaspar, kramande Sebastians hand.

"Väl sagdt, min son," sade Murillo. Och vändande sig till den unge mulatten, tillade han: "Min son kallade dig sin broder, Sebastian, då får väl jag vara din fader. Lycklige Murillo! jag har gjort något mera än att måla bilder, jag har skapat en målare! Ty ditt namn skall med mitt kom-

ma till efterverlden, och ditt beröm skall kröna mitt rykte. Jag skulle känna mig lycklig, om man en gång i konstens historia ville kalla dig "Murillos mulatt."

Och så skedde det också verkligen. Sebastian Gomez kallades oftare Murillos mulatt, än vid sitt rätta namn. Upptagen bland Murillos elever, blef han senare en af de största målare, på hvilka Spanien blickar med stolthet.

Många enskildte i Sevilla skatta sig lycklige att vara i besittning af bilder från Sebastian Gomez' atelier. Men denne konstnärns beundransvärdaste alster befinna sig Sevillas kyrka; — desse äro Madonnan med barnet, en helig Joseph, en Kristus på korset med St. Peter vid sina fötter, hvilken bönfaller honom om förlåtelse.

Gomez blef den förnämsta bland Murillos elever. Han eger, likasom hans mästare, en beundransvärd glans i färgen, en mjuk teckning, en naturlig stil och en djup uppfattning af luft- och ljuseffekt. Han öfverlefde Murillo blott några få år och dog år 1689 eller 1690.

Fäktmästaren.

Det är nu jemt trettio år sedan jag anlände till Petersburg i afsigt, att i denna hufvudstad etablera mig som fäktmästare. Rekommandationsbref från utmärkta personer i mitt fädernesland satte mig i stånd att komma i beröring med grefve W., hvilken genast på det lifligaste intresserade sig för mig. Han förskaffade mig flera elever och uppmanade mig, att till kejsaren ingå med min ansökan om den indrägtiga och ärofulla anställningen som fäktmästare vid ett regimente, och gaf mig för detta ändamål ett rekommandationsbref till en af adjutanterna hos storfurst Konstantin, som den tiden befann sig på slottet Strelna vid Petersburg.

Följande morgon hyrde jag en droska och begaf mig med mina betyg på väg till Strelna. Jag kom först till den helige Sergii kloster, hvilket helgon näst St. Alexander Newski vördas mest i Ryssland. Några minuter senare anlände jag till slottet och fick mycket snart företräde hos kejsarens broder. Han stod i ett rum med ryggen emot ett stort fenster och vände åt mig, då jag inträdde, sitt ansigte, som var det mest fränstötande jag nånsin sett. Han slog med sitt ridspö på sin stövel, och de ännu fuktiga smutsfläckarne på hans

byxor förrådde, att han nyss hade återvänt från en ridtur eller en mönstring. Vid ett bord bredvid honom satt general Rodna, med pennan i hand och tycktes skriva hvad fursten dikterade.

Dörren hade knappt lyckat sig efter mig innan storfursten, i det han betraktade mig med sina genomborrande ögon, i barsk ton frågade:

"Hvad landsman?"

"Engelsman, kejsarlig höghet."

"Hur gammal?"

"Tjugosex år."

"Namn?"

"G —."

"Ni vill blifva fäktmästare vid ett regimente?"

"Det är åtminstone min högsta önskan, kejsarlig höghet."

"Är ni då en fäktare af första rang?"

"Jag har redan sedan min ankomst till Petersburg fäktat offentligen flera gånger och önskade, att hans kejsarliga höghet ville höra deras mening, som hafva varit vittne till min förmåga!

"Jag har hört talas om er, men ni har blott haft att göra med fäktare af andra ordningen."

"Hvilket gaf dem ett rättvist anspråk på min skonsamhet, hans kejsarliga höghet."

"Skonsamhet?" upprepade han med blytrande ögon, i det han föraktligt vred munnen; "men om ni nu hade gjort mindre afseende, hvad då?"

"Jag skulle hafva träffat mina motståndare tio gånger, innan de hade träffat mig tvenne, hans kejsarliga höghet."

"Ha! och skulle ni äfven kunna göra det med mig?"

"Det skulle helt och hållet komma an på, huru hans kejsarliga höghet önskade att behandlas. Om det skulle ske som prins, så är det sannolikt, att hans höghet skulle träffa mig tio gånger och blifva två gånger träffad. Men om hans höghet önskade att behandlas som hvar och en annan, så skulle ni erhålla de tio stötarne och jag två."

"Lubenski," ropade storfursten, gnuggande sina händer, "Lubenski! Skaffa hit floretterna! Vi skola genast försöka, herr storpratare!"

"Är det möjligt, att hans höghet vill nedlåta sig —"

"Min höghet befäller er att träffa mig tio gånger, om ni kan. Vill ni kanske redan draga er ur spelet? Här, tag denna florett och denna mask. Gif akt!"

"Hans höghet befäller mig alltså absolut?"

"Ja, ja!"

"Jag är färdig."

"Tio gånger!" upprepade fursten, i det han föll ut, "tio gånger, lägg märke till det! Mindre duger icke. Ha, ha, ha!"

Oaktad denna uppmaning inskränkte jag mig blott till defensiven och nöjde mig med att parera hans stötar, utan att besvara dem.

"Nu då ropade han vred, "hvad tager ni er till? Vill ni skona mig? Hvarför stöter ni icke?"

"Hans höghet! respekten —"

"Åt fanders med respekten! Stöt! stöt!"

Jag varseblef genom hans mask, att hans kinder glödde och att hans ögon voro blodsprängde; jag gjorde därför bruk af den gifna tillåtelsen och gaf honom tvenne stötar efter hvarandra.

"Bravo!" ropade han. "Nu är det min tur. Ha! Träffad! Träffad!"

Han hade verkligen träffat mig. Der- efter träffade jag honom fyra gånger efter hvarandra och träffades derpå sjelf en gång.

"Hurra!" ropade han triumferande. "Rodna, har ni sett det? Två mot sju!"

"Två mot tio, hans kejsarliga höghet," i det jag trängde skarpt in på honom. "Åtta — nio — tio! Nu äro vi qvitt."

"Bra, bra!" utbröt storfursten i bifallande ton, "mycket bra! Men jag gillar ej detta ännu. Värjan — icke nog — duger till intet för rytteriet — nyttjar säbel. Kunde ni äfven till fots försvara er emot en ridande uhlan? Parera en lansstöt? Hvaba?"

"Ja jag tror, att jag kan det, kejsarlig höghet."

"Ni tror det blott! Ni vet det icke säkert?"

"Jag ber om ursäkt, eders kejsarlige höghet, jag tviflar ej derpå."

"Lubenski!" ropade storfursten åter.

Den ropade visade sig.

"Fort en lans och en häst!"

"Men eders kejsarlige höghet —" började jag.

"Haha! Ni börjar bli rädd?"

"Jag är icke rädd, men med eder kejsarlige höghet till motståndare önskar jag lika litet att blifva segrande som besegrad."

"Dumt prat och smicker! Det första prosvet var bra. Nu till det andra."

I detta ögonblick visade sig officern framför palatsets fenster, ledande en praktfull häst och bärande en lans i handen.

"Nu då!" utbröt Constantin, i det han skyndade ut ur rummet och gaf mig ett tecken att följa honom. "Gif honom en god säbel, Lubinski, och gör nu ert bästa,

herr engelsman, annars blir ni spetsad som en groda!"

Med dessa ord kastade sig storfursten i sadeln. Mycket behändigt gjorde han med djuret de svåraste evolutioner och svängde härunder med lansens rundt omkring sig.

"Färdig?" frågade han, i det han red fram till mig.

"Färdig, kejsrerlig höghet!" var mitt svar, och han gaf sin häst sporrarne och galopperade ända till slutet af alléen:

"Detta är väl skämt?" vände jag mig till Rodna.

"Alldeles icke!" var svaret, "han stöter er antingen ned eller ni erhåller den sökta platsen. Försvara er, som om ni stode på slagfältet."

Saken hade nu tagit en vida allvarsammare vändning, än jag väntat. Hade jag trott, att det stode mig fritt att återgifva slag för slag, så hade jag lugnt låtit det komma an derpå; men då jag ansåg mig förbunden, att af min skarpslipade sabel blott göra ett inskränkt bruk, under det jag var gifven till pris för en hvass lans i en likgiltig och furstlig motståndares hand, så var uppenbart nachdelen på min sida. Emellertid var det försent att träda tillbaka.

Jag hopsamlade all den kallblodighet, som stod mig tillbuds och beredde mig att mottaga storfursten, som redan hunnit slutet af alléen och just nu kastade om sin häst. Djuret kom framjagande i sträckande galopp, och Constantin hade nedhukat sig mot hästens bals så mycket, att han nästan helt och hållet doldes af dess flygande mahn.

Sedan han hunnit nära intill mig, riktade han en stöt åt mitt bröst; men jag parerade densamma, sprang derefter åt sidan och häst och ryttare flögo obehjvade förbi mig, utan att hafva tillfogat mig ringaste skada.

"Mycket bra, mycket bra!" ropade han, "en gång till!"

Utan att gifva mig tid till invändning eller någon anmärkning, red han åter tillbaka och förnyade, sedan han frågat mig om jag vore färdig, angreppet med ökad raseri. Jag höll, likasom första gången mina ögon skarpt riktade på honom, så att inga af hans rörelser undfölo mig. I det afgörande ögonblicket parerade jag med en quart och gjorde genom ett hopp åt sidan, hans andra angrepp likaså oskadligt som hans första. Constantin utstötte ett formligt tjut, och sprängde genast åter tillbaka och tycktes hafva fast föresatt sig, att denna lek, som gjorde honom allt mer och mer hetsig, skulle sluta till hans förmån; men, då jag för tredje gången såg

honom komma framrusande, beslöt jag, att det skulle blifva den sista.

Åter kom han med stormens hastighet sprängande in på mig, men denna gången förde jag, i stället för att åtnöja mig med en blott parad, ett väldigt hugg på lansens stång, som genast afhöggs, så att Constantin afväpnades, derefter fattade jag hastigt som blixten hästens tygel, kastade honom genom en häftig ryckning på hasorna och satte på samma gång spetsen af min sabel mot ryttarens bröst.

General Rodna utstötte ett rop af fasa, ty han trodde, att jag ville nedstöta prinsen. Constantin måtte hafva varit af samma tanka, ty färgen lemnade för ett ögonblick hans kinder. Jag trädde ett steg tillbaka, bugade mig för storfursten och sade:

"Eders kejsrerliga höghet har nu sett, om jag är i stånd och värdig att gifva ryska soldater undervisning i fäktkonsten."

"Ja, vid min själ, det är ni! Aldrig har jag råkat ut för en skickligare fäktmästare, och ni skall få ett regimente, såvida det står i min magt att utverka er ett dylikt. Följ med," tillade han, i det han hoppade ur sadeln och gick före mig till sina rum.

Kommen dit fattade han en penna och skref under på min till kejsaren ställda petition, hvilken jag till all lycka hade tillhands:

"Jag rekommenderar underdånigst åt eders kejsrerlige majestät denna ansökan, alldenstund jag öfvertygat mig, att dess författare i alla afseenden är värdig den plats, hvilken han söker."

Jag behöfver nu blott tillägga, att jag redan efter några få dagar erhöi den anställning, om hvilken jag var så högst angelägen.

Sjöröfvaren.

"Nej, rej, min gode herr förmyndare! Så hafva vi icke slagit vad med hvarandra! De tiderna äro förbi, då förmyndarne vågade tvinga sina myndlingar till sådana äktenskap, som lågo i herrarnes intresse; åtminstone är jag icke den, som låter tvinga mig till något sådant. Hvad tänker ni på? Jag gifva mig med en tobaksfabrikör! Jag an tobaksfabrikörskan! Det vore för upprörande, om det icke vore så löjligt."

Dessa ord framkastades med trotsigt leende af en för söt adertorårig flicka till en åldrig undersättsig herre, som stod framför henne i ett elegant rum, och tycktes ifrå mycket emot det lilla trotskuffvudets vägran. Man såg såväl på flickan som på den gamle mannen, att de förargade sig begge.

"Men jag ber er, kära Klara lilla, att

blott taga ert förnuft tillråds," fortfor den gråhåriga gamle herrn. "Hvem i all världen har det väl fallit in att vilja tvinga er till ett äktenskap med min kusin Kaupert? Jag har alls icke tillåtit mig annat, än att föreslå honom som ett särdeles antagligt parti. Fritz Kaupert är en ung, behaglig man, en duglig köpman, en bra karl, har goda fonder, och den af hans fader grundlagda tobaksfabriken i Bremen, hvilken Fritz ärft, räknas bland en af de fördelaktigaste affärer. Han är ingen tobaksfabrikör på det sätt ni behagar beteckna honom, utan egare af en tobaksfabrik, som gifver ett stort antal arbetare arbete och bröd."

"Jag får på det enträgnaste be er, att med mig icke tala så mycket om tobak! Jag känner mig alldeles illamående och fruktar att jag blir allvarsamt sjuk af denna obehagligt doftande konversation. Herr kusinen är och blir en tobaksfabrikör, man luktar honom redan på längre afstånd än man kan se honom, och bara tanken på, att man alltid skulle lefva tillsammans med en man, som oupphörligt luktade tobak och nti ett hus, som ständigt var genomrökt af tobak, bringar mig redan nu till förtviflan."

Och hon tillgrep den mörkröda, guldprydda kristallflaskan med *Eau de milles fleurs* och gjöt en liten flod derur öfver sina händer och kläder.

"Ni uppför er mycket barnsligt, mamsell Klara," sade förmyndaren litet forargad. "Jag har ej velat er något annat och ber er äfven nu om intet vidare, än att ni tillåter mig att presentera er min unge kusin, så ni får göra hans personliga bekantskap. Han ämnar komma hit och — hvilket dock helt och hållet faller af sig sjelft — taga in hos oss."

"Jag vill icke! Jag vill på intet vis! Jag hvarken vill, kan eller vågar lukta honom. Jag skulle blifva sjuk deraf. I samma ögonblick han anländer, reser jag till min tant Drugge. Bara ingen tobak! För all del ingen tobak! Det är för prosaiskt!"

"Ack, spåra mig att höra en sådan öfverspändhet! Ni tyckes helt och hållet glömma, att eder salig far och farfar voro mycket hedervärda läderfabrikörer, det vill egentligen säga garfvare, hvilkas yrke i sanning just icke beller doftade af rosenolja och ambra och alls icke var förenadt med något af det, som ni behagar kalla poetiskt; men de goda männen hafva efterlemnadt åt er en förmögenhet af hundratusen Thaler, hvilken de förvärfvat sig med den mycket illaluktande läderfabrikationen."

(Forts.)